

Žuvys mėgsta skardingus, pavėsingus krantus, kur nuo medžių į vandenį krinta vabzdžiai, nevengia žolė, nendrėmis, meldais, vandens lelijomis apaugusių vietų.

Kuo sunkesnis priėjimas nuo kranto, tuo žūklė sėkmingesnė, nes čia neišbaidytos žuvys. O būna ir atvirščiai — kur dažnai meškerojama, žuvys pastoviai jaukinamos, ten jos aktyviau kimba. Sėkmingiausia žūklė esti anksti rytą ar vakare, kai saulė mažiau įkaitina vandenį. Tik raudės noriai kimba vidudienį.

Pavasarij žuvys aktyviai ieško maisto prie įtekančių upelių ar vandens telkinių pakraščiuose, kur srovė, skalaudama krantą, išplauna įvairaus jauko. Čia būriuojasi aukšlių, raudžių, saulažuvių, kuojų- ir kitų smulkių žuvelių. Sietuvose, povandeninėse duobėse grobio tyko šamas, lydeka, sterkas, ešerys bei kiti plėšrūnai. Giliose vietose jie tūno ir vasarą. Tik rudenį (ypač rytais) maisto ieško vandens paviršiuje, pakraščiuose.

Mažuose upeliuose žuvys būriuojasi sietuvose. Didelėse upėse mėgsta sūkurius, prie įgriuvusių medžių, vandenyje tūnančių akmenų, srovę reguliuojančių įrenginių. Pavasarij upės tėkmėje pasitaiko salačių. Jie gaudomi spiningu ar museline meškere. Didelėse upėse gyvenantys šapalai, kiršliai ramiais vakarais mėgsta šokinėti ir vandens paviršiuje gaudyti ore skraidančius vabzdžius, museles.

Stovinčiuose vandenyse — ežeruose, upių senvagėse, užtvankose — mažos žuvys būriuojasi nendrėse, įlankėlėse, o didelės — plauko arčiau šlaitų, prie salelių ar giliose duobėse, tik medžioti kartais pakyla į pakraščius. Todėl sėkmingesnė žūklė užsiinkaravus laivelį nuošaliau, o masalą metant į nendres, akivarus tarp vandens lelijų, meldų.

Ešerių, kuojų galima aptikti prie į vandenį suvirtusių medžių, kerplėšų, aštrių. Lynas mėgsta dumblėtą dugną, o ešerys, sterkas — smėlėtą, žvyruotą ar akmenuotą.

Sėkmę lemia ir vėjas — patyrę meškerojai žino, jog sėkmingesnė žūklė, pučiant jam iš pietų ar vakarų. Svarbu ir jo stiprumas. Žūklei patogiausias lengvas vėjelis: raibuliuodamas vanduo kilnoja plūdę, judina masalą, į kurį žuvis greičiau atkreipia dėmesį. Didelis vėjas šiauria vandens paviršiu, trukdo tiksliai užmesti masalą. Jei vėjas pučia įstrižai — masalą reikia stengtis užmesti truputį toliau prieš vėją. Esant priešiniam vėjui, imamas kietesnis meškerykotis, masalas metamas platesniu ir stipresniu mostu. Pučiant vėjui iš užpakalio, masalui užmesti reikia mažiau energijos.

Masalas užmetamas taip, kad valas nuo meškerykočio viršūnės iki plūdės būtų kuo tiesesnis ir

trumpesnis. Kuo ilgesnis valas, tuo sunkiau pakirsti žuvį. Valo ilgis reguliuojamas (jeigu meškerė be ritės), pakeliant ar nuleidžiant meškerykočio viršūnę. Kilus labai stipriam vėjui, kuris nešioja plūdę, geriausia valą paguldyti ant vandens. Priešingu atveju vėjas išpučia valą puslankiu ir, kimbant žuviai, reikia labai plačiu mostu užkirsti, kad kabliukas gautų inercijos. Panašiai elgiamasi ir upėje, kai valas plaukia ant vandens pasroviui, o plūdė su masalu sūkuryje juda prieš srovę. Jeigu pučia stiprus vėjas, o meškerojama su inercine ritele, patogu paimti rietimais daug nuvynioto valo ir sviesti jį rankomis kartu su masalu. Taip užmestas, jis greičiau bei tiksliau skrieja norima kryptimi. Naudojant beinercinę ritę, pats valas lengvai nuslysta nuo būgnelio, tereikia atlaužti lankelį. Šiuo atveju, prieš užmetant masalą, valas pirštu prilaikomas prie meškerykočio.

Užkibusią žuvį labai svarbu laiku pakirsti. Tai daroma keliais būdais:

meškerojant vandens paviršiuje su musele, žiogu, karkvabaliu arba kitu gyvu masalu, užkertama trumpu, staigiu plaštakos (per riešą) judesiu;

meškerojant su stambiu masalu, užkertama staigiu, neplačiu rankos mostu;

žūklaujant didele plūdine meškere arba rite ir išleidus ilgą valą, užkertama staigiu ir plačiu rankos mostu;

žuvaujant su rite ir išleidus nedaug valo, užkertama lengvu, neplačiu, greitėjančiu rankos mostu.

Užkertama, meškerykočio viršūnę keliant į viršų. Jei meškerykotis elastingas, valas bei pavadėlis labai ploni,— užkertama švelniai. Naudojant standų meškerykotį ir storą valą, užkertama stipriau.

Užkirstą žuvį reikia tinkamai ištraukti iš vandens. Stambios žuvies traukti neskubama. Įtempus valą, leidžiama jai paplaukioti, nuvargti, o paskui laimikis iš lėto traukiamas.

Traukiant žuvį, negalima meškerykočio su valu laikyti vienoje linijoje— nėra amortizacijos, gali trūkti valas, pavadėlis ar kabliukas. Traukiant žuvį, meškerykočio viršūnė turi būti pakelta į viršų. Kuo smalesnis kampas tarp meškerykočio ir valo, tuo geriau.

Keliant žuvį iš vandens, graibštelis (jeigu naudojamas) jau turi būti vandenyje. Virš jo atitempta nuvarginta žuvis staigiai pakeliama. Priešingu atveju žuvis, pastebėjusi graibštelį, staigiai metasi į šoną ir gali nutraukti valą. Taip atsitinka, jeigu graibšteliu imama iš žuvies uodegos pusės. Išsigandusi ji šoka į viršų ir nutrūksta.

Jei meškerojama iš valtės ir po ją palenda traukiama žuvis, meškerykočio viršūnę reikia merkti į vandenį. Kitaip — valas kimba už nelygaus valtės dugno, nusitrina. Sumeškerojota žuvis graibšteliu gražiai iškeliamas iš vandens.

Daugelis meškerojų klysta, manydami, kad žūklėje reikia tik tyliai kalbėtis. Žuvys tų garsų, kurie sklinda ore, negirdi. Tačiau laivelyje patariama nesibaidyti, ant kranto — nesitrunkinti, nebėgioti. Stiprūs garsai sklinda vandenyje ir išbaido žuvis.